

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/49/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717205077
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2717205077.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Bibiány Ťažiarovej a JUDr. Dominiky Horváthovej v spore žalobkyne: A. B., nar. X. septembra XXXX, trvalo bytom C., časť obce C., D. E. F. XXXX/XX, prechodne bytom A., G. F. XXXX/XX, zastúpenej advokátom: JUDr. Ján Pekar, Potočná 191/39, 909 01 Skalica, IČO: 34048944, proti žalovanej: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 13. mája 2021 č. k. 2Csp/196/2017-175, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti veci samej (I. výrok) a v časti o náhrade trov konania (III. a IV. výrok) **p o t v r d u j e**.
- II. Žalobkyňa má proti žalovanej nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 500 eur titulom primeraného finančného zadostučinenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšnej časti uplatneného nároku na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia súd žalobu zamietol; III. priznal žalobkyni proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu; s tým, že IV. o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 391 ods. 2 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov); § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1. ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy); § 456 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 3 ods. 3 a ods. 5 veta tretia ZoOS (zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 72/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy). Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1.407,67 eur, uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 1.407,67 eur titulom primeraného finančného zadostučinenia, určenia, že Dohoda o poskytovaní služieb č. 8500081032 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovanou zo dňa 23.9.2014 je neplatná a náhrady trov konania.

Súd prvej inštancie vo veci rozhodol (v poradí prvým) rozsudkom č. k. 2Csp/196/2017-92 dňa 28.2.2019 takto: I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 1.407,67 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. určil, že Dohoda o poskytovaní služieb č. 8500081032 uzavretá medzi stranami sporu dňa 23.9.2014 je neplatná; III. žalobu v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 1.407,67 eur titulom primeraného finančného zadostučinenia zamietol; IV. priznal žalobkyni proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v časti výrokov I. a II. v plnom rozsahu; V. priznal žalovanej proti žalobkyni nárok

na náhradu trov konania v časti výroku III. v plnom rozsahu. Voči tomuto (prvému) rozsudku podali strany sporu odvolanie. Žalobkyňa podala odvolanie v časti III. a V. výroku rozsudku a žalovaná vo výroku I. a IV. Odvolací súd (rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/186/2019-144 z 30.9.2020) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o vydanie bezdôvodného obohatenia 1.407,67 eur (výrok I.) potvrdil a v napadnutej časti o primerané finančné zadosťučinenie (výrok III.) a v časti trov konania (výrok IV. a V.) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie (a nové rozhodnutie). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z doslovného znenia § 3 ods. 5 ZoOS je zrejmé, že zákon stanovuje podmienku pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a to úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde. Zároveň zákon bližšie nevymedzuje žiadne kritéria, podľa ktorých by sa malo rozhodovať o výške dotknutého nároku. Zo znenia ZoOS nevyplýva, že v danom prípade by priznaniu primeraného finančného zadosťučinenia bránila skutočnosť, že rozhodnutie vo výroku I. a II. nebolo ešte právoplatné. Uvedený názor súdu prvej inštancie nemožno považovať za správny. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, na základe vykonaného dokazovania, viazaný názorom odvolacieho súdu, vyhodnotiť dôkazy a posúdiť uplatnený nárok žalobkyne z hľadiska platnej právnej úpravy a vo veci opätovne rozhodnúť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o trovách odvolacieho konania. Vzhľadom na vyššie uvedené (prvý) rozsudok súdu prvej inštancie z 28.2.2019 č. k. 2Csp/196/2017-92 nadobudol právoplatnosť vo výroku I. a II. Predmetom konania tak zostal zvyšný nárok žalobkyne na zaplatenie finančného zadosťučinenia v sume 1.407,67 eur a náhrady trov konania.

Súd prvej inštancie opätovne vykonal dokazovanie obsahom spisového materiálu doplneného o vyjadrenie žalobkyne a zistil skutkový stav veci: Medzi žalobkyňou a žalovanou bola dňa 23.9.2014 uzavretá Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500081032, na základe ktorej sa žalovaná zaviazala poskytnúť žalobkyňi úver v sume 1.500 eur, pri ročnej úrokovej sadzbe 18,08%, RPMN 25,74%, priem. RPMN za úver 44,06%. Celková čiastka, ktorú dlžník mal zaplatiť bola určená sumou 2.142,06 eur. Žalobkyňa mala povinnosť splácať úver v mesačných splátkach v sume 47,43 eur, pri počte splátok 42. V Zmluve bol uvedený informatívny údaj o mesačnej platbe (mesačná splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb) 81,94 eur. Z výpisu z účtu žalobkyne mal súd preukázané, že jej bola dňa 24.9.2014 vložená suma 1.350 eur pod VS 8500081032 od PROFI CREDIT SLOVAKIA. Z Potvrdenia zamestnávateľa žalobkyne INA SKALICA spol. s.r.o. mal súd preukázané, že od 12/2015 do 7/2017 jej bolo celkom zrazených zo mzdy 1.639,80 eur v prospech žalovanej. Žalobkyňa vo svojej výpovedi pred súdom uviedla, že mala veľmi zlé finančnú situáciu, nakoľko bola krátko po rozvode manželstva, peniaze mala len na zaplatenie nevyhnutných potrieb. Nemala finančné prostriedky aby mohla navštevovať zubného lekára, zhoršil sa jej zdravotný stav, preto následne podstupovala viac zákrokov, čo sa prejavilo aj po finančnej stránke. Z dôvodu zlej finančnej situácie nemohla ani cestovať za svojou rodinou. U žalovanej si zobrala celkom tri úvery. Dvomi úvermi splácala nedoplatky na nájomnom za bývanie a ďalším úverom splácala hypotekárny úver, pretože jej bývalý manžel jej finančne neprispieval. Z potvrdení o vkladoch na účet žalovanej k zmluve č. 8500081032 mal súd preukázané, že žalobkyňa vykonala platby dňa 23.10.2014, 27.11.2014, 30.12.2014, 06.02.2015, 18.2.2015, 9.4.2015, 4.5.2015, 8.6.2015, 6.7.2015, 6.8.2015, 7.9.2015, 7.10.2015, 6.11.2015 vždy v sume 81,99 eur, t. j. 13 platieb v sume 81,99 eur. Dňa 8.12.2015 žalobkyňa uskutočnila platbu v sume 32 eur a dňa 18.12.2015 uskutočnila platbu v sume 20 eur. Spolu tak vkladom na účet žalovanej uskutočnila žalobkyňa platby v celkovej výške 1.117,87 eur. Súd posúdil predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere z dôvodu absencie zákonom stanovených náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na to, že žalobkyňi na základe vyššie uvedenej právnej argumentácie vznikla povinnosť vrátiť istinu úveru bez úrokov a bez poplatkov, t. j. vrátiť sumu 1.350 eur, ktorú žalovaná žalobkyňi skutočne poskytla, toto nebolo v konaní sporné (výpis z účtu žalobkyne), pričom žalobkyňa preukázateľne zaplatila žalovanej na predmetný úver sumu vo výške 2.757,67 eur (peňažné vklady na účet žalovanej v sume 1.117,87 eur a výkonom zrážok zo mzdy v sume 1.639,80 eur), musí žalovaná v zmysle § 456 O.z. predmet bezdôvodného obohatenia žalobkyňi vydať. Súd preto rozsudkom č.k. 2Csp/196/2017-92 z 28.2.2019 (výrok I.) zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 1.407,67 eur (2.757,67 eur - 1.350 eur), uvedený rozsudok vo výroku I. nadobudol právoplatnosť dňa 9.11.2020. V zmysle § 3 ods. 5 tretia veta ZoOS spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Uvedené ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Je to aj prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť

ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok z bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritéria, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. V predmetnej veci je zrejmé, že žalobkyňa ako spotrebiteľ úspešne uplatnila na súde porušenie svojich práv, keďže súd jej žalobe v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia (1.407,67 eur) vyhovel. Žalobkyňa tak splnila predpoklad, ktorý ZoOS v ust. § 3 ods. 5 vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Zákon nevyžaduje aby žalobca preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy a ani žiadne iné osobitné podmienky. V prejednávanej veci možno konštatovať, že zo strany žalovanej došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Keďže žalovaná preukázateľne porušila práva žalobkyne ako spotrebiteľa, súd považoval samotný nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný a žalobe vyhovel, avšak iba čiastočne. Žalobkyňa svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie odôvodnila v žalobe tým, že žalovaná sa na jej úkor obohatila v dôsledku zrážok zo mzdy nemajúcich oporu v Zmluve. Jej finančný príjem bol po značne dlhú dobu obmedzovaný nezákonnými zrážkami z jej mzdy. Žalobkyňa tieto finančné prostriedky nemohla využívať, pričom na druhej strane žalovaná mala tieto finančné prostriedky bez akejkoľvek odplaty k dispozícii a bez zásahu súdu vo forme neodkladného opatrenia by žalovaná aj naďalej v nezákonných zrážkach zo mzdy pokračovala. Žalobkyňa vo svojej výpovedi pred súdom uviedla, že mala veľmi zlú finančnú situáciu, nakoľko bola krátko po rozvode manželstva, peniaze mala len na zaplatenie nevyhnutných potrieb. Nemala finančné prostriedky aby mohla navštevovať zubného lekára, zhoršil sa jej zdravotný stav, preto následne podstupovala viac zákrokov, čo sa prejavilo aj po finančnej stránke. Z dôvodu zlej finančnej situácie nemohla ani cestovať za svojou rodinou. U žalovanej si zobrala celkom tri úvery. Dvomi úvermi splácala nedoplatky na nájomnom za bývanie a ďalším úverom splácala hypotekárny úver, pretože jej bývalý manžel jej finančne neprispieval. Na základe uvedeného, súd považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia, a to aj vzhľadom na viacnásobné porušenie práv žalobkyne sumu 500 eur. Porušenie povinnosti žalovanej malo za následok obmedzenie komfortu žalobkyne vo všetkých oblastiach života, najmä však vo finančnom obmedzení, ktoré žalobkyňi neoprávnenými platbami v prospech žalovanej vzniklo. Pri posudzovaní výšky finančného zadosťučinenia bolo potrebné zohľadniť tiež dĺžku trvania závažného stavu, keď žalobkyňi boli vykonávané zrážky zo mzdy v podstatnej časti nedôvodne, bolo tiež potrebné zohľadniť dĺžku predchádzajúceho súdneho konania, v ktorom si žalobkyňa uplatňovala svoje spotrebiteľské práva voči žalovanému cca 36 mesiacov od podania žaloby do právoplatného skončenia konania o nároku I.), ako aj skutočnosť, že bezdôvodné obohatenie nedôvodne získané žalovanou od žalobkyne (1.407,67 eur) presahovalo sumu samotného poskytnutého úveru (1.350 eur). Po zhodnotení všetkých popísaných okolností, dospel súd k záveru, že primeraným finančným zadosťučinením pre žalobkyňu je suma 500 eur (vo výške cca 1/3 bezdôvodného obohatenia žalovanej). Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia je nárokom, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy a nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (rozhodnutia Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 2Co/137/2016, 9Co/50/2018, 17Co/17/2018).

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 a § 396 ods. 3 CSP, vecne dôvodil, že výška prisúdeného nároku závisela od úvahy súdu a preto platí zásada, že žalobkyňa bola v spore úspešná a vznikol jej nárok na náhradu trov konania voči žalovanej, keďže súd nezistil žiadny dôvod pre aplikáciu § 257, ktorý možno použiť len výnimočne, z ktorých dôvodov priznal žalobkyňi náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto (v poradí druhému) rozsudku, iba v jeho vyhovujúcej časti veci samej (I. výrok) a v časti trov konania (výrok III. a IV.) podala včas odvolanie žalovaná s návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby v takejto časti a priznaním žalovanej náhrady trov konania v plnom rozsahu. Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Dôvodila, že pokiaľ ide o základ nároku, podľa obsahu rozsudku je nepreskúmateľné, na základe čoho súd konkrétne vyvodzuje ten fakt, že priznanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia predstavuje potvrdenie existencie nároku na finančné zadosťučinenie. Takéto odôvodnenie nezodpovedá ani požiadavkám, ktoré sa uvádzajú v § 3 ods. 5 ZoOS. Pre záver o tom, že je splnená podmienka podľa uvedeného ustanovenia, mal súd označiť

konkrétne porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Nespravil tak, z rozsudku taký záver ani nevyplýva, v dôsledku čoho je nepreskúmateľné posúdenie súdu o existencii nároku. Skutočnosti uvádzané súdom ani jednotlivo, ani v súhrne podľa rozsudku neodôvodňujú subjektívny záver sudcu o tom, že suma 500 eur by mala byť primeraným nárokom. Z rozsudku plynie, že súd mal bližšie neurčeným a nešpecifikovaným spôsobom zohľadňovať (i) obmedzenie komfortu žalobkyne vo všetkých oblastiach života v dôsledku neoprávnených platieb v prospech žalovanej, (ii) dĺžku tohto súdneho konania a (iii) výšku bezdôvodného obohatenia. Tvrdenie o obmedzení komfortu žalobkyne vo všetkých oblastiach života v dôsledku neoprávnených platieb v prospech žalovanej nemá oporu v dokazovaní a v rozsudku sa žiadnym spôsobom tento záver súdu ani neoznačuje a hlavne nekonkretizuje. Inak povedané, na základe všeobecnej formulácie uvádzanej v odôvodnení rozhodnutia sa nedá určiť ani to, či ide o záver zodpovedajúci výsledkom dokazovania a teda či je taký záver vecný a relevantný. Žalobkyňa síce odôvodnila motiváciu pre čerpanie úverov (na riešenie svojej zlej situácie po rozvoze), ale išlo o tvrdenia opisujúce situáciu pred čerpaním úveru. Pokiaľ ide o dobu trvania súdneho konania, ako druhého „faktor“ zohľadňovaného pri rozhodovaní, tak daná skutočnosť nemá so žalovanou nič spoločné, keďže táto doba predsa závisela od postupu súdu. Z rozsudku nie je zrejmé, akým spôsobom by žalovaná mala mať „zásluhu“ na dobe trvania konania, pričom jeho dĺžka predsa závisela aj od žalobkyne. Rovnako považuje za nepreskúmateľné, akým spôsobom súd zvažoval jednotlivé skutočnosti, ktoré označil za také, od posúdenia ktorých dospel k záveru o primeranosti sumy 500 eur. Z rozsudku nevyplýva žiadne odôvodnenie, podľa ktorého by finančné zadostučinenie malo byť určené pomerovo k sume bezdôvodného obohatenia. V súhrne preto rozsudok neobsahuje žiadne dôvody, ktorých zvážení súd dospel k tomu, že suma 500 eur predstavuje primeraný nárok, a je oprávneným zadostučinením. Citovala § 220 ods. 2 CSP a z odôvodnenia Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 736/16, Bod 20 „Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).“ bod 24 „Ústavný súd tiež viackrát uviedol, že povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých rozhodnutie založil. „Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).“ (IV. ÚS 57/2014). Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach bližšie konkretizoval, že „Vyrovnať sa“ s argumentom účastníka konania teda znamená uviesť dôvody na prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Ak súd argument odmietne, musí ho v odôvodnení rozhodnutia buď vyvrátiť, alebo spochybniť, prípadne vysvetliť, z akého dôvodu uvedený argument nie je právne relevantný v okolnostiach prípadu. Nestačí, ak súd na argument účastníka konania zareaguje, ale vyrovná sa s ním nedostatočne, „stručným konštatovaním“. Inak povedané, nestačí formálne zaoberanie sa námietkou účastníka konania. Súd sa s argumentom musí vyrovnáť dostatočne. Ak argument odmietne, musí dostatočným spôsobom uviesť, z akého dôvodu (prečo) argument pokladá za nesprávny. Argumenty súdu uvedené pre odmietnutie argumentov účastníka konania musia byť jasné, zrozumiteľné, dostatočne konkrétne, aby naozaj vyvracali alebo spochybňovali argumenty účastníka konania.“ bod 25 „Za arbitrárne zaoberanie sa argumentmi možno označiť všeobecné konštatovanie súdu, že argumenty účastníka sú nesprávne alebo irelevantné, ak súd vôbec nevysvetlí alebo iba nedostatočne vysvetlí, prečo ich považuje za nesprávne alebo irelevantné. Čím dôkladnejšia a podrobnejšia je argumentácia účastníka konania, tým dôkladnejšia musí byť aj argumentácia súdu, ktorou predložené argumenty spochybňuje alebo vyvracia.“ Uviedla, že odvolanie preto podáva z uvedených dôvodov.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovanej vyjadrila tak, že navrhla rozsudok v napadnutej časti potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. S odvolaním žalovanej nesúhlasila. Podľa názoru žalovanej v odvolaní mal súd postupovať pri vyhotovení rozsudku tak, že bol povinný označiť konkrétne porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zákonom, pričom podľa žalovanej si súd túto povinnosť nesplnil, v dôsledku čoho má byť rozhodnutie nepreskúmateľné. Dané tvrdenie žalovanej nezodpovedá obsahu rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v bode 12. rozsudku podrobne uviedol konkrétne zákonné ustanovenia, ku ktorých porušeniu došlo. V bode 16. rozsudku súd vysvetľuje, že žalobkyňa aj úspešne uplatnila na súde porušenie jej práv ako spotrebiteľa. Ďalej žalovaná v odvolaní namieta, že skutočnosti uvádzané súdom neodôvodňujú priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 500 eur, s ktorým tvrdením nie je možné súhlasiť. Žalovaná vyberá účelovo len časti výpovede žalobkyne. Nie je pravdivé vyjadrenie žalovanej, že pokiaľ sa týka nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia išlo o tvrdenia opisujúce situáciu pred čerpaním úveru. Zo zápisnice z pojednávania z 13.5.2021 jednoznačne vyplýva opis životnej situácie žalobkyne po tom, ako jej začali byť vykonávané zrážky zo mzdy v prospech žalovanej. Žalobkyňa jednoznačne uviedla, že v nadväznosti na zrážky zo mzdy nemala finančné prostriedky na zubára, avšak ani na cestovanie za jej rodinou. Bola krátko po rozvode, potrebovala vtedy oporu vo svojom živote viac než kedykoľvek predtým, avšak si nemohla dovoliť ani cestovné na autobus. Je pravdou, že uviedla vo svojom vyjadrení aj motiváciu pre získanie úveru u žalovanej, avšak poukázala aj na negatívne dôsledky zrážok z jej mzdy. V žiadnom prípade súd neuvádza len všeobecné tvrdenia, ale popisuje jej konkrétnu životnú situáciu. Nie je možné súhlasiť s tvrdením žalovanej v odvolaní v tom smere, že dĺžka súdneho konania nemá so žalovanou nič spoločné. Žalovaná má dlhoročné odborné skúsenosti v oblasti poskytovania úverov, preto musí mať vedomosť o tom, aké sú zákonom stanovené náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy a aké právne následky má absencia týchto náležitostí v spotrebiteľskej úverovej zmluve, t. j. bezúčnosť a bezodplatnosť úveru. Žalovaná je tiež zastúpená advokátom, ktorý je oboznámený s rozhodovacou súdnou praxou súdov a príslušnou právnou úpravou. Žalovaná mohla pristúpiť so žalobkyňou k mimosúdnym rokovaniam, čím by došlo v konečnom dôsledku aj k zníženiu jej nákladov. Nedostatky v predmetnej úverovej zmluve sú pritom viaceré a s ohľadom na skúsenosti žalovanej je nutné konštatovať, že nemohlo ísť ani o náhodné pochybenie na strane žalovanej. Suma primeraného finančného zadosťučinenia nie je stanovená pevným vzorcom, výpočet tejto sumy nie je ani daný zákonným ustanovením. Závisí výlučne od úvahy súdu, ktorá však nesmie predstavovať svojvôľu. Súd jednoznačne a zrozumiteľne vysvetlil, na ktoré skutočnosti prihliadol, t. j. prihliadol na skutočnosť, že nezákonný postup žalovanej mal negatívny dopad na súkromný a rodinný život žalobkyne, na výrazne negatívny finančný zásah do jej života a na skutočnosť, že suma bezdôvodného obohatenia presahuje výške jej poskytnutého úveru. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je tak aj v časti priznania primeraného finančného zadosťučinenia dostatočne zrozumiteľné a komplexné. Súd uviedol všetky skutočnosti, na ktoré prihliadol zdôrazňujúc pritom fakt, že tento inštitút slúži ako reparácia ujmy nemateriálnej povahy. Pôvodne požadovaná suma primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje sumu 1.407,67 eur, t. j. sumu bezdôvodného obohatenia, ktorú žalobkyňa považuje za primeranú z dôvodu výrazného zásahu do jej finančnej sféry, s ohľadom na skutočnosť, že bola niekoľko rokov obmedzovaná v nakladaní s jej financiami, že to malo za následok zhoršenie jej zdravotného stavu (nedostatok financií na návštevu zubára), ale najmä, že bola obmedzená v kontakte s rodinou v dôsledku nedostatku financií. Pre bežného spotrebiteľa, ako je žalobkyňa, predstavuje suma bezdôvodného obohatenia žalovanej 1.407,67 eur značné finančné prostriedky a je spôsobilá výrazne zmeniť komfort jej života k lepšiemu. Má za to, že suma 500 eur priznaná ako finančné zadosťučinenie predstavuje s ohľadom na výrazný zásah žalovanej do života žalobkyne skutočne minimálnu sumu, ktorá má slúžiť ako reparácia jej vzniknutej nemateriálnej ujmy. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tak v žiadnom prípade nie je nezrozumiteľné ani zmätočné, ale dostatočne presvedčivo vysvetľuje, ktoré okolnosti viedli súd k priznaniu príslušnej sumy.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutých častiach (I., III. a IV. výrok) v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto

a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli odvolacieho súdu a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach (I., III. a IV. výrok rozsudku) treba navzdory námietkam žalovanej považovať za vecne správny.

Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasíť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia vo vzťahu k I. výroku rozsudku (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predstretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

5. Podľa § 3 ods. 5 veta prvá a tretia ZoOS proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

V posudzovanej veci súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, priznaním primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 eur, na základe správnych skutkových záverov a následného právneho posúdenia veci.

Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie ZoOS vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma nevyžaduje. Zákonodarcia pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ďalej len „NS SR“ sp. zn. 6Cdo/127/2017).

Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobkyňa ako spotrebiteľ úspešne uplatnila na súde porušenie svojich práv, keďže súdnym rozhodnutím žalobkyni ako spotrebiteľke bol priznaný konkrétny nárok z bezdôvodného obohatenia voči žalovanej ako poskytovateľovi úveru vo výške 1.407,67 eur, vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v dôsledku absencie obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Jediný predpoklad, ktorý zákon pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyžaduje bol preto splnený. Bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi porušením povinností veriteľom a úspešným uplatnením práva spotrebiteľa na súde. Splnenie žiadnych ďalších podmienok nebolo potrebné.

Odvolacia argumentácia žalovanej predstavovala odklon od záverov vyslovených v rozhodnutí NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že jediným predpokladom, ktorý zákon vyžaduje pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 ZoOS je, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva a účelom tohto finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách, nie zaťažovať spotrebiteľa dôkazným bremenom preukazovať ďalšie iné podmienky, vrátane podmienky, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma.

Nedôvodná bola aj odvolacia námietka žalovanej o chýbajúcom odôvodnení základu nároku, vyplývajúceho z konkrétneho porušenia práva. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval splnenie predpokladu, ktorý ustanovenie § 3 ods. 5 ZoOS pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie vyžaduje, je ním úspešné uplatnenie práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovanou, z dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v odseku 12 (§ 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1 ZoSÚ), pretože predmetný úver bol považovaný za bezúročný a bez poplatkov podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ.

Žalovanej vznikol nárok na vrátenie finančných prostriedkov len vo výške, ktoré skutočne žalobkyni poskytla (1.350 eur). Z dôvodu prijatia plnenia od žalobkyne nad poskytnutú sumu (2.757,67 eur), sa žalobkyňa úspešne domáhala voči žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia vo výške predstavujúcej rozdiel uvedených súm (1.407,67 eur).

Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bolo preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017).

Súd prvej inštancie prihliadal konkrétne na viacnásobné porušenie práv žalobkyne, výšku bezdôvodného obohatenia, nepriaznivé sociálne pomery žalobkyne, dĺžku trvania závadného stavu, po dobu vykonávaných zrážok zo mzdy od 12/2015 do 7/2017, kvantifikujúc priznanú sumu cca tretinou výšky bezdôvodného obohatenia žalovanej.

Priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur spĺňa preto požiadavku primeranosti, vo vzťahu k nevyhnutnému postupu spotrebiteľa domáhať sa v samostatnom konaní ochrany svojich práv, ako slabšia strana sporu, až do právoplatného skončenia ktorého bola žalobkyňa vystavená stavu nutnosti riešiť uvedenú ochranu (zmluva so žalobkyňou bola uzavretá dňa 23.9.2014, pričom konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyne ako spotrebiteľky bolo skončené vydaním rozhodnutia súdu prvej inštancie dňa 28.2.2019).

Poukaz na vykonávanie zrážok zo mzdy prináležal k zhodnoteniu individuálnych okolností daného prípadu, keďže bezdôvodné obohatenie vznikalo v dôsledku nevyplácania pravidelného mesačného príjmu žalobkyni, predstavujúceho jej mzdu.

Podľa ustálenej judikatúry (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03, uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/145/2011) súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ako i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Odvolací súd nezistil existenciu ďalšieho odvolacieho dôvodu v odvolaní, ktorý by mal pre danú vec podstatný význam.

Žalovaná neopodstatnene namietala v odvolaní nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, z ktorých vyvodil správne právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Do práva na spravodlivý proces nepatrí súčasne právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04), teda aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami strany konania a jej právnymi názormi (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 50/04).

Odvolací súd podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur (I. výrok) ako vecne správny potvrdil.

6. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov konania. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v súdnom konaní je poskytnúť úspešnému účastníkovi náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel vynaložiť. Pomerovať úspech a neúspech vo veci však nemožno len tým, ako bolo o konkrétnom návrhu rozhodnuté, ale je ich treba posudzovať v širších súvislostiach. V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 1/04 Ústavný súd Českej republiky zdôraznil, že rozhodovanie o trovách konania nesmie byť len mechanickým posudzovaním výsledkov sporu, bez komplexného zhodnotenia rozhodnutia v merite veci. Rozhodnutie o náhrade trov konania má byť zrejším a logickým ukončením celého súdneho sporu.

CSP však nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 O.s.p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 O.s.p. (ak výška plnenia závisela od úvahy súdu, prípadne znaleckého posudku). Zásadu úspechu vo veci je treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisela od úvahy súdu (alebo znaleckého posudku). V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, pretože nemožno ho ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 926 s.).

Nebolo by spravodlivé a v súlade so satisfakčnou funkciou primeraného finančného zadostučinenia požadovať od žalobkyne, aby svoju ujmu podceňovala len preto, aby potom nemusela hradiť trovy konania, pričom pri rozhodovaní o náhrade trov v takýchto prípadoch treba rozlišovať čo je základné a čo sprevádzajúce (porov. nález ÚS ČR sp.zn. III. ÚS 170/99). Za základ sa pritom považuje rozhodnutie, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté a výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná a nadväzujúca (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 926 s.). Riešenie spočíva v tom, že žalobkyňa má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej) a priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 926 s.). Žalobkyňa bolo preto nevyhnutné považovať v danom spore za úspešnú v celom rozsahu, pretože mala plný úspech čo do vydania bezdôvodného obohatenia a základu uplatneného nároku na primerané finančné zadostučinenie, pričom výška plnenia, vyplývajúca z tohto procesného úspechu, závisela od úvahy súdu.

Odvolačný súd preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil aj závislý výrok o náhrade trov konania, o priznaní žalobkyňi nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného a prvého odvolacieho konania sp. zn. 10Co/186/2019) voči žalovanej v plnom rozsahu (III.) a ako závislý aj preskúmaný výrok (IV.), že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 262 ods. 2 CSP).

7. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v tomto odvolacom konaní úspešná v plnom rozsahu, preto jej vznikol nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanej, v tomto odvolacom konaní neúspešnej, keď odvolací súd nevidel a ani strany sporu netvrdili, že by tu boli dôvody pre aplikáciu ust. § 257 CSP. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

8. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)